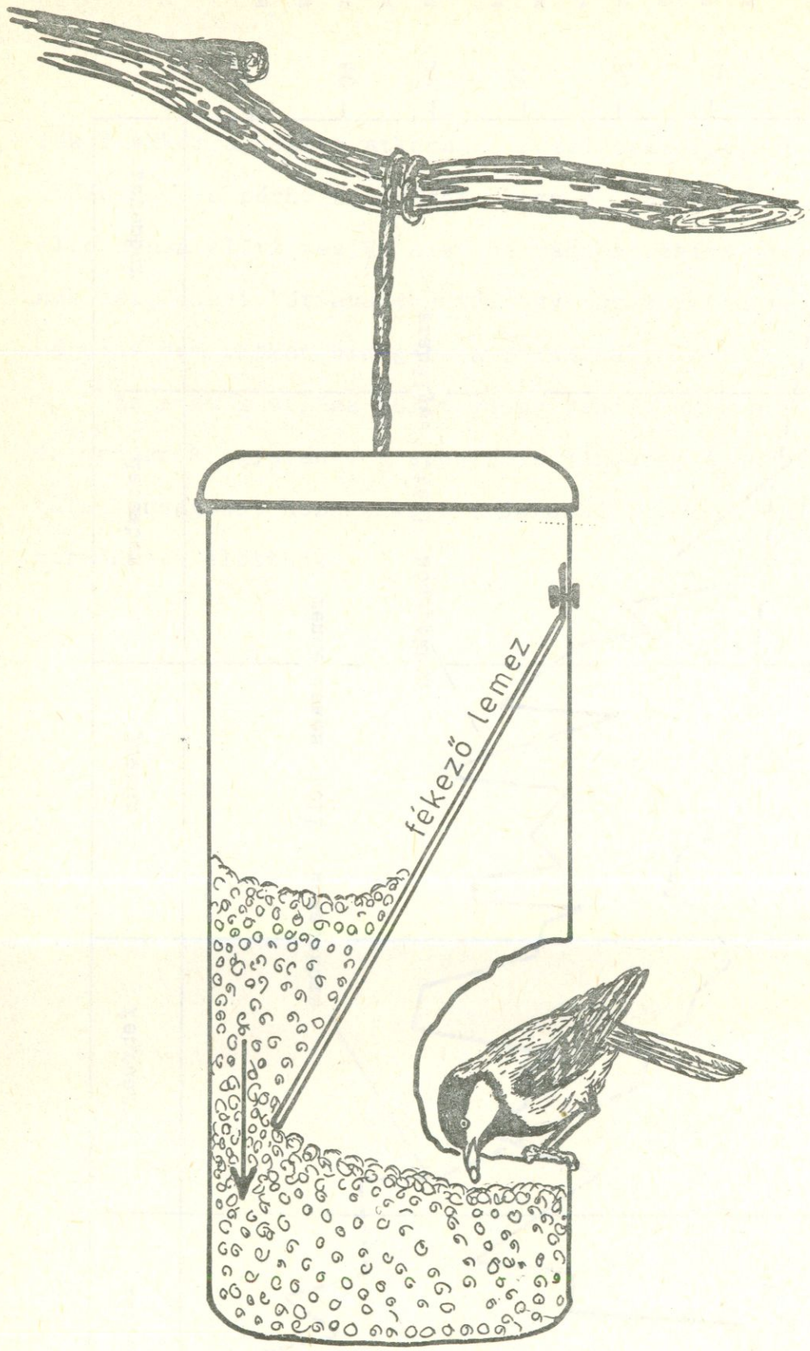

Etető műanyag flakonból

Belházy Norman:

Madarak az etetőn

Madarakat figyelni nehéz dolog, hiszen olyan félénkek, hogy be sem várják az embert látótávolságra, elrepülnek. Ha közelről akarjuk őket tanulmányozni, akkor etessük őket. Az ember akár a kezében is tarthatja az etetőt, nem zavartatják magukat, nyugodtan eszegetnek. Az ilyen megfigyelésnek azonban több feltétele van. A két legfontosabb: mindig egy helyre rakjuk az eleséget, és ha elfogyott, töltsük újra az etetőt! Ha akár egy méterrel tesszük is arrébb az eredeti helytől, már nem lelik meg. Ha pedig nem töltjük újra, elpusztulnak, hisz ők a megszokott helyen várják mindig az utánpótlást.

Egy hónapja etetem a madarakat. Először az ablak előtti kertbe tettem táplálékukat, a földre, úgy azonban nem láttam jól rá, ezért áthelyeztem az ablakba. Kiderült, hogy ezzel csak rontottam a helyzeten, a madarak ugyanis csak kucorogtak a földön és várták az eleséget. Napok múltak el, de csak nem ismerték fel az új helyzetet. Végül már arra gondoltam, hogy a két helyet összekötöm madzaggal, és szalonna darabokat aggatok rá. Ez azonban képtelenség volt, mert a madzag derékmagasságban metszette volna a kerti járdát, gátolva a közlekedést. A helyzet végülis megoldódott, mert a madarak egy hét várakozás után ráakadtak az etetőre. Ennyi idő egy újonnan kihelyezett etető felfedezéséhez sem kell.

Azután már szépen jöttek, szinte periodikusan. Naponta

három fő "lakomájuk" volt, az első reggel 7-től 7,20-ig, a második 11 órakor, a harmadik sötétedés előtt. Ha felhős volt az ég, és korábban sötétedett, rövidebb volt a "vacsora", de mindig ugyanakkor kezdődött. Az etetőbe 2-3 naponként kellett új magot rakni, de ha nagy hideg volt, vagy hullott a hó, és eltakarta a talajt, akkor egy nap alatt megették mindet. Részben azért, mert többet ettek (erősebben fáztak), részben pedig azért, mert más madarak is jöttek. Egyes madárfajok csak nagy hidegben jöttek az etetőre, és megjelenésükből időjárást lehetett jósolni. A leggyakoribbak a széncinkék voltak, ők alkották a törzsközönséget. Verebek csak egyszer jöttek, de akkor minden más madarat elűztek és uralták az etetőt egész nap.

Ilyés Imréné - Szemes Imréné:

Beszámoló a hosszúpályi Környezet- és Természetvédő szakkörök tevékenységéről

Szakköreink fennállása már hosszú múltra tekint vissza. Iskolánk tanulói körében nagyon népszerű a csoportok tevékenysége, minek következtében évről évre egyre többen íratkoznak be és vesznek részt a munkában. Fenntartó szerveink: a hosszúpályi Irinyi József Általános Iskola és a Bem József Művelődési Ház. Munkánkat patronálja: a Természetvédelmi Oktatóközpont, személyesen Győrösy Józsefné; a Magyar Madártani Egyesület és a Magyar Vöröskereszt.

Községünk nagyon szép természeti környezetben fekszik. Célunk, hogy megismertessük tanulóinkkal a természet kincseit. Legnagyobb természeti értékünk az erdő, a maga élővilágával. Rengeteg megfigyelésre ad lehetőséget. Növényvilágából az egyhajú virág természeti ritkaság. Lelőhelyét védjük. Az erdő állatvilága igen gazdag. Szakköröseinkkel főként a madarakat figyeljük meg. Távlati tervünk: odutelep létesítése, amit nagyon fontosnak tartunk madárvédelmi és vizsgálódási szempontból is.

Fontos feladatunknak tekintjük a közvetlen és tágabb környezetünk védelmét. Ezt a szemléletet csoportjaink tagjai által terjesztjük az iskola tanulói között. Minden évben bekapcsolódunk a megyei szintű versenyekbe. A felkészülés során alakul a gyermekek szemlélete és magasabb szintű tudásra is szert tesznek.